

Josef Soukup scénář

„Tak jmenuji se Josef Soukup a narodil jsem se v městysu Krucemburk na Českomoravské Vysočině v lednu 1935.“

Josefova první silná vzpomínka z dětství se pojí s koncem druhé světové války, v momentě, když Sověti 9. května 1945 zahájili bombardování Krucemburku.

„Najednou se na obloze objevila letadla a byli tam muži s děckama, jo Ivani Ivani, ale najednou vypustili takový malý válečky otec říká: Bombardují nás. Bráchu a mě chytl pod sebe do škarpy a teď jsme jenom cejtili, jak se to všechno chvěje.“

Vedle nich ležel také soused se synem, chtěli běžet domů, kde byla jejich maminka. Když bombardování ustalo, Josef je oba našel mrtvé.

„Když jsme pak šli zpátky domů, tak jsme ho našli jeho i s tím klukem mrtvý.“

Po druhé světové válce začal Josef studovat na soukromém gymnáziu. Tehdejší ministr Nejedlý však zrušil nižší třídy, a tak pan Soukup dochodil třetí a čtvrtou třídu v Krucemburku na zdejší měšťance. Josefovi rodiče měli hospodářství, předpokládali tak, že syn nebude moci studovat a půjde do učení. Mladý Josef byl ale výborný student, kantoři ho proto doporučili ke studiu na gymnáziu. Příjímací zkoušky ovšem probíhaly velmi nestandardně.

„A dal mi zajímavou otázku, jak bych přesvědčil svého otce, aby vstoupil do jednotného zemědělského družstva. No tak teď jsem si říkal babo Rad! Nemůžu říct něco co si o tom myslím, musím to nějak obejít“

Na gymnáziu se dostal protože se z té otázky chytrě vyvlékl. Prospěch měl výborný, takže bral i prospěchové stipendium. Jednou šel Josef s kamarádem z kina a mluvil s ním na různá politická témata.

„Já jsem říkal ty Franto ty věříš tomu, že jugoslávský prezident Tito byl fašistický pes?“

„A že Slánský byl zrádce dělnický třídy, vždyť byl partaje už za první republiky a to nemohl tušit že jednou se to otočí a budou tady u moci komunisti a on bude dokonce generálním tajemníkem

Kamarád ho zřejmě udal. Bylo totiž půl roku před maturitou, Josef byl vyvolán do ředitelny.

„Co mě pan ředitel chce? Jenže on tam nebyl sám, byl tam s ním okresní tajemník KSČ shodou okolností od nás z Krucemburku, a nařizoval řediteli školu doktoru Hánovi: OKAMŽITĚ propustit z gymnázia nepřipustit k maturitě a už pro mě měli dokonce i práci: půjde na státní statek do Štěpánova“

Ředitel se tenkrát Josefa zastal, a tak si náš pamětník mohl maturitu dodělat. Bylo mu však výrazně doporučeno, aby si nepodával přihlášku na vysokou školu. Odešel proto pracovat jako výpravčí do České Třebové, kde žije dodnes.

Jelikož mu ale během lékařské prohlídky zjistili poruchu barvocitu, musel s dopravou skončit a šel pracovat do vozové služby, později pracoval jako vedoucí dispečer, avšak...

„Přišel rok 68 a já jsem předtím na schůzi prostě soudruhům řekl, co si o něch myslím.“

Za to byl náš pamětník potrestán sesazením z pozice vedoucího a pracoval zase jako řadový pracovník.

[A co nám nakonec Josef vzkázal?](#)

„Lidi by se měli seznámit s historií, co bylo, aby se to už nikdy neopakovalo, poučit se z minulosti jak z toho co bylo dobrý tak z toho co bylo špatný a podle toho žít a nechat žít i ty druhý“